

POSTANOWIENIE

6 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 6 lutego 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku M.J.

z udziałem A.J.

o dział spadku i zniesienie współwłasności,

na skutek skargi kasacyjnej A.J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku

z 21 czerwca 2024 r., IV Ca 602/23,

1. odrzuca skargę kasacyjną;

2. oddala wniosek M.J. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2024 r. Sąd Okręgowy w Słupsku, na skutek apelacji uczestnika A.J., zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Człuchowie wydane w sprawie o dział spadku i zniesienie współwłasności w ten sposób, że m.in. wskazaną w punkcie 3 postanowienia Sądu Rejonowego kwotę 107 266, 66 zł, zasądzoną od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni M.J. tytułem spłat, zastąpił kwotą 117 000 zł.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną uczestnik, zarzucając naruszenie wskazanych w *petitum* skargi przepisów prawa materialnego i procesowego oraz wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze wyrażono kwotą 117 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje m.in. w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności i działu spadku, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 150 000 zł. Wartość ta, podobnie jak w innych tak zwanych sprawach działowych, nie odpowiada wartości całego dzielonego majątku, lecz wartości konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego dotyczy środek zaskarżenia. Z reguły wartość ta nie może przekraczać wartości udziału przysługującego skarżącemu uczestnikowi, chyba że podważa on zasadę podziału, objęcie lub nieobjęcie orzeczeniem poszczególnych rzeczy lub praw albo rozliczenie nakładów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60, z dnia 20 lutego 2015 r., V CSK 239/14, z dnia 13 marca 2015 r., III CZ 13/15, z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CZ 16/15, z dnia 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15, z dnia 13 stycznia 2017 r., III CZ 61/16 i z dnia 26 października 2017 r., II CZ 64/17).

W skardze kasacyjnej interes ten skarżący wyraził *expressis verbis* kwotą 117 000 zł. Kwota ta odpowiadała kwocie spłaty zasądzonej przez Sąd Okręgowy od skarżącego na rzecz wnioskodawczyni i korespondowała ze sposobem oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji (k. 816), jak również faktem, że skarżący nie kwestionował zasady działu, lecz wartość spadku, w tym w zaliczenie na poczet schedy spadkowej darowizny dokonanej na jego rzecz przez spadkodawcę, której wypadkową stanowiła wysokość spłaty zasądzonej na rzecz wnioskodawczyni.

Wartość przedmiotu zaskarżenia lokowała się tym samym poniżej dolnej granicy progu określonego w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., co czyniło skargę kasacyjną niedopuszczalną.

Ubocznie jedynie należało zauważyć, że lakoniczny wywód zawarty we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – w zestawieniu z motywami

zaskarżonego postanowienia – nie przekonywał o tym, by zaskarżone postanowienie było nieprawidłowe, a tym bardziej, by było ono wadliwe w sposób elementarny i widoczny już na pierwszy rzut oka, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3, art. 520 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzczak

(K.G.)

[SOP]